

De gast van deze maand is eigenlijk de ideale vrijwilliger. Een vrouw die steeds beschikbaar is voor de parochie, die een dienende taak heeft, die altijd goedgehumorst is en die haar werk zonder commentaar doet, ten dienste van héél onze parochiegemeenschap. Als je dit leest denk je met een "doetje" of een "heilige" te maken te hebben maar het tegendeel is waar.

Annie Willems – Van Zutphen, want daar hebben we het over, is een vrouw die donders goed weet wat ze wil, maar die al zoveel in haar leven heeft meegemaakt dat ze daarom goed kan relativiseren, alle zaken op de juiste plaats zetten. Bovendien heeft ze een opgeruimd karakter en dat is natuurlijk prachtig als je met anderen moet samenwerken.

Annie is geboren in Reek en was de oudste dochter in een boerengezin met acht kinderen. Ze woonde aan de grote weg in Reek en herinnert zich nog zeer goed hoe de Duitsers op "Dolle Dinsdag" in september 1944 op de vlucht sloegen en bij hun boerderij langs kwamen om honderden paarden te laten drinken voordat ze verder terugtrokken. Daarna kwamen de geallieerden met hun grote konvooien met voer tuigen van allerlei aard.

Zij is geboren in zo'n gezin waarin de moeder de sterke boerin was die ook nog zonder problemen haar kinderen opvoedde en de ziekelijke oudste dochter verzorgde. Het was vroeger normaal dat zo'n oudste mee hielp de rest van het gezin te verzorgen en groot te brengen. Helaas was dat voor Annie onmogelijk omdat zij op 12-jarige leeftijd al getroffen werd door tuberculose, een zeer gevreesde ziekte in die jaren. Nu eigenlijk nog wel, maar niet meer zo zeer in Nederland.

Een eerste bedevaart naar Lourdes, als jonge patiënte, bracht niet de genezing die gehoopt werd en Annie moest tot vier keer toe een periode te bed liggen. In een isolatiehuisje in de tuin, zoals dat vroeger gebruikelijk was. Zij is in haar verdere leven nog drie keer naar Lourdes geweest en heeft dat steeds als zeer weldadig ervaren. Ook als ze in de ijskoude 'piscines' gedompeld werd.

Misschien mede daardoor groeide Annie van Zutphen verder zo voorspoedig op dat in de oorlogsjaren, toen ze eens op bezoek was bij familie in Gassel, Jo Willems verliefd op haar werd en het daar niet bij

gelaten heeft. Jo werkte bij Nutricia, de Lacto, en ging dagelijks op de fiets van Gassel naar Cuijk om daar 's ochtends vroeg om 6 uur te beginnen.

Toen hem dat in de strenge winter van 1944 te bar werd, besloten ze te trouwen, mede omdat ze bij een tante in Haps een paar kamers konden gaan bewonen. Dat was in ieder geval al dichter bij Cuijk.

Jammer genoeg hebben Annie en Jo geen kinderen gekregen. Wel hebben ze de zorg voor een pleegdochter op zich genomen.

Thuis was Annie goed katholiek opgevoed en in haar huwelijk zette zij die traditie voort. 's Avonds de rozenkrans bidden met een grote "staart"eraan, 's zondags minstens twee keer naar de kerk en allerlei andere zaken die er toen bij hoorden.

Jo ging na 25 jaar Nutricia, waar hij opgeklommen was tot chef, naar het nieuwe bedrijf Chicopee om gewoon 'onder de jongens ' te werken. Het echtpaar verhuisde nog een paar keer tot ze in de Saffierdreef terechtkwamen. Als tussenstation heeft Annie nog gewoond bij Pieter Jansen man de Hapseweg, nét voor het spoor, inwonend bij een gezin met 14 kinderen. Ouderen onder ons herinneren zich die situatie nog wel.

Erg lang heeft Jo niet van zijn pensioen kunnen genieten want op 66 jarige leeftijd is hij 21 jaar geleden gestorven. Annie werd als weduwe door Pastoor van den Acker bij het parochiewerk van de St Jozef betrokken. Ze werd gevraagd deel te nemen in de groep die het parochieblad en de misboekjes verzorgde. Vrouwen, vrouwen en nog eens vrouwen, duizenden blaadjes per keer . Gelukkig kun je onder dat werk gezellig kletsen en dat houdt haar met haar "vouwploeg" dan ook zo goed bij elkaar al is de gemiddelde leeftijd meer dan 75 jaar. Tegenwoordig is er ook weer goede koffie en een koekje bij.

Jarenlang heeft Annie ook de koffie verzorgd na de uitvaartmissen. "Dat is nu allemaal anders geworden". Het klimmen der jaren is Annie nog niet af te zien en dat merk je zeker niet als je met haar praat. Opgewekt en verstandig, met een groot gevoel voor humor, gepaard aan een goede kijk op de betrekkelijkheid van vele zaken in dit leven. Ze vindt dat het ouder worden ook z'n aantrekkelijke kanten heeft en ze heeft door haar vele vaste afspraakjes per week nog geen tijd om zich te vervelen. Door die contacten

blijft ze natuurlijk ook goed op de hoogte over wat zich in en om de parochie afspeelt. Als je vraagt hoe zij denkt dat het verder gaat met de kerk verzucht ze: "de jongeren komen toch niet". Laten we maar blijven hopen dat Annie daarin ongelijk heeft.

Op mijn laatste vraag waar ze écht een hekei aan heeft antwoordt ze: "aan niet veel dingen maar wél aan vloeken". Dat is weer zo'n praktische opmerking waar haar gastheer, en hij héus niet alleen, zijn voordeel mee kan doen. Annie, bedankt!

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.

